

Sygn. akt: II K 931/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Zielińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej M. Barskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06.11., 06.12.2017 r. i 10.01., 26.03.2018 r. w T.

sprawy

M. K. (wcześniej B.)

urodzonej (...) w S.

córki W. i K. z d. M.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 26 kwietnia 2013 r. w T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) w siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 15.000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika w/w Banku zawierającego umowę pożyczki nr (...) co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowej pożyczki dotyczących sytuacji materialnej oraz co do zamiaru wywiązania się z warunków w/w umowy

- tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. art. 11§ 2 kk

II. w dniu 21 stycznia 2014 r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła(...) z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 50.000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika w/w Banku zawierającego umowę pożyczki nr (...) co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowej pożyczki poprzez wskazanie we wniosku o finansowanie danych niezgodnych z prawdą dotyczących zatrudnienia i wysokości dochodu oraz przedłożenie wraz z wnioskiem podrobionych i stwierdzających nieprawdę dokumentów w postaci trzech potwierdzeń wykonania przelewu (...) wystawionych w dniu 15.01.2014 r. oraz co do zamiaru wywiązania się z warunków przedmiotowej umowy

- tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

o r z e k a :

I. oskarżoną M. K. niewinnia od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarbu Państwa,

II. przyjmując, iż czyn oskarżonej M. K. polegający na tym, że w dniu 21 stycznia 2014 r. w B. działając w celu uzyskania pożyczki nr (...), we wniosku o przyznanie pożyczki podała dane niezgodne z prawdą dotyczące niezalegania z płatnościami wobec (...) a także przedłożyła podrobione i stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci trzech potwierdzeń wykonania przelewu (...) z dnia 8 listopada 2013 r., 10 grudnia 2013 r. i 10 stycznia 2014 r., które dotyczyły

okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki wypełnił znamiona występku z art. 297 § 1 kk oraz uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonej na okres 1 (jednego) roku tytułem próby,

III. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonej obowiązek spełnienia świadczenia pieniężnego w wysokości 100 (sto) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu – na rzecz radcy prawnego P. R. kwotę 2.100 zł (dwa tysiące sto złotych) powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu,

V. zwalnia oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 931/17

UZASADNIENIE

M. K. od marca 2013 roku prowadziła Przedsiębiorstwo (...) w formie spółki cywilnej, której współnikiem był jej ówczesny partner B. M..

(dowody: wyjaśnienia M. K., k. 235v-236

wydruk z (...), k. 55)

Również w marcu 2013 roku M. K. została zatrudniona w (...) SA na stanowisku (...) z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 10.380, 00 zł brutto. Oskarżona zakończyła pracę na powyższym stanowisku w styczniu 2014 roku. Umowa o pracę została rozwiązana za wypowiedzeniem przez pracodawcę z przyczyn zakładu pracy.

(dowód: informacja z (...), k. 410, 417)

Z dniem 20 marca 2013 roku M. K. zgłosiła do (...) działalność gospodarczą. Z tego tytułu powstał obowiązek opłacenia składki na (...) za marzec 2013 roku w terminie do 10 kwietnia 2013 roku. Oskarżona nie złożyła wymaganego dokumentu rozliczeniowego (...) za ten okres - został on utworzony z urzędu przez (...) w dniu 24 sierpnia 2015 roku, przy czym wymagana składka nie została jak dotychczas opłacona. Na koncie oskarżonej związanym z podmiotem (...) Sklep (...) figuruje jedynie dokument potwierdzający datę rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej oraz wpłatę na (...) za miesiąc kwiecień 2013 roku w kwocie 261,73 zł z datą wpłaty 10 maja 2013 roku.

(dowody: pisma z ZUS, k. 404, k. 118)

Od początku kwietnia 2013 roku M. K. zaczęła ubiegać się o pożyczkę w (...) przeznaczoną na finansowanie nowych przedsiębiorstw. W dniu 10 kwietnia 2013 roku oskarżona złożyła wniosek o finansowanie, w którym wskazała, iż pożyczka zaciągana jest na cel operacyjny oraz m.in. oświadczyła, że terminowo reguluje zobowiązania wobec (...)i (...) Z dołączonego do powyższego wniosku kwestionariusza osobowego oskarżona zadeklarowała, że jej średniomiesięczne dochody netto z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej oraz umowy o pracę wynoszą 8.000 zł, zaś wydatki z pominięciem rat kredytów wynoszą 1.200 zł. M. K. podała również, że jest właścicielką domu o wartości 1.500.000,00 zł, mieszkania o wartości 350.000,00 zł oraz samochodu o wartości 15.000 zł. Nadto wskazała, iż obciążają ją raty kredytu mieszkaniowego we frankach szwajcarskich (miesięczna rata 783 CHF), kredytu mieszkaniowego w złotych (miesięczna rata 603 zł) oraz cztery inne kredyty (miesięczne raty odpowiednio 159 zł, 417 zł, 649 zł, 197 zł), a także spłata dwóch kart z limitami odpowiednio 20.000 zł i 10.000 zł. W tymże kwestionariuszu M. K. ponownie oświadczyła, że terminowo reguluje zobowiązania wobec (...) i (...). Nadto złożyła osobne oświadczenie o braku zaległości w (...), w którym oświadczyła, że rozlicza się z Urzędem Skarbowym na zasadach ogólnych, a także,

że nie zalega z zobowiązaniami z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz zobowiązaniami podatkowymi, a jej składki (...)przekazywane są na rachunek oddziału(...)w B.. Według sporządzonej przez oskarżoną prognozy rachunku wyników, w 2013 roku powinna osiągnąć zysk rzędu 121.500,00 zł, zaś w 2014 roku rzędu 283.500,00 zł.

(dowody: wniosek o finansowanie, k. 7-9

kwestionariusz osobowy, k. 10-11

oświadczenie o braku zaległości w (...), k.17

rachunek wyników- prognoza, k.18)

Umowa pożyczki na kwotę 15.000 zł została podpisana w dniu 25 kwietnia 2013 roku. Pożyczka miała zostać spłacona w 120 ratach miesięcznych, przy czym ratę kredytu określono na 187,50 zł, a ratę ubezpieczenia na 148,50 zł.

(dowód: umowa pożyczki nr (...), k. 19-24)

Oskarżona początkowo podjęła spłatę powyższej pożyczki przez pierwsze półtora roku po jego zaciągnięciu. Później popadła jednak w kłopoty finansowe.

(dowód: wyjaśnienia M. K., k. 235v-236)

Na mocy umowy z dnia 20 grudnia 2013 roku rozwiązano umowę spółki cywilnej zawartą pomiędzy M. B. a B. M..

(dowód: umowa rozwiązująca, k. 56-57)

W styczniu 2014 roku oskarżona zmieniła nazwę firmy na (...) (...)

(dowód: wyjaśnienia M. B., k. 147-149)

Dnia 14 stycznia 2014 roku oskarżona ponownie wystąpiła do (...)z wnioskiem o finansowanie na cel operacyjny w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą. M. K. wystąpiła o kwotę 50.000 zł, którą zobowiązała się spłacić w ciągu 60 miesięcy. Kwota ta miała być przeznaczona na zakup towaru do sklepu internetowego. Oskarżona oświadczyła, że terminowo reguluje zobowiązania wobec (...) i (...). Do wniosku oskarżona dołączyła kwestionariusz osobowy w którym określiła, iż jest właścicielką domu i mieszkania oraz dwóch samochodów osobowych o łącznej wartości 25.000 zł. M. K. określiła, iż oprócz dochodów z działalności gospodarczej jest zatrudniona na umowę o pracę jako dyrektor banku (9.000 zł netto miesięcznie). W związku z powyższym podała, iż odprowadza jedynie składki zdrowotne. Według sporządzonej przez oskarżoną prognozy rachunku wyników, w 2015 roku powinna osiągnąć zysk rzędu 460.728 zł. Nadto do przedmiotowego wniosku oskarżona dołączyła wcześniej spreparowane trzy potwierdzenia wykonania przelewu (...) z dnia 8 listopada 2013 roku, 10 grudnia 2013 roku oraz 10 stycznia 2014 roku. Powyższe potwierdzenia zostały wydrukowane w obecności pracownika banku – E. O. z poczty elektronicznej oskarżonej.

(dowody: zeznania E. O., k.379v-380

wniosek o finansowanie, k. 43-47

kwestionariusz osobowy, k. 48-50

potwierdzenia przelewów ZUS-duplikat, k. 58-60)

Na podstawie oświadczeń oskarżonej i złożonych przez nią dokumentów w dniu 20 stycznia 2014 roku sporządzono umowę pożyczki nr (...) opiewającą na 50.000 złotych, którą podpisano w dniu 21 stycznia 2014 roku i tego samego dnia przelano na konto oskarżonej. Jako warunki do uruchomienia powyższej pożyczki wskazano m.in. przedłożenie w banku oryginału aktualnego zaświadczenia z (...) o niezaleganiu ze składkami ważnym 3 miesiące.

(dowód: umowa pożyczki nr (...), k. 63-67)

Część uzyskanych w ten sposób środków M. K. przeznaczyła na wydatki związane z rozwojem swojego przedsiębiorstwa.

(dowód: faktury, k. 162-184)

Również w stosunku do powyższej pożyczki oskarżona podjęła spłatę, jednakże po około 6-7 miesiącach przestała regulować ciążące na niej zobowiązanie.

(dowód: wyjaśnienia M. K., k. 235v-236)

(...) wypowiedziało umowę kredytową nr (...) na mocy pisma z dnia 11 grudnia 2014 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy kredytowej, k. 79)

Dnia 11 marca 2016 roku oskarżona zawarła z (...) umowę ugody w której zobowiązała się do spłaty ciążącego na niej zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) w 11 równych miesięcznych ratach po 570 zł każda oraz w ostatniej 12 racie w kwocie pozostającej do spłaty. Oskarżona podjęła spłatę zgodnie z powyższą ugodą.

(dowody: umowa ugody, k. 314-316

potwierdzenia przelewów, k. 252-256)

Z kolei dnia 14 marca 2016 roku M. K. zawarła z (...) umowę ugody w której zobowiązała się do spłaty ciążącego na niej zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) w 11 równych miesięcznych ratach po 200 zł każda oraz w ostatniej 12 racie w kwocie pozostającej do spłaty. Oskarżona podjęła spłatę zgodnie z powyższą ugodą.

(dowód: umowa ugody, k. 311-313

potwierdzenia przelewów, k. 260-264)

Obecnie obie powyższe pożyczki nie zostały spłacone i oskarżona zaniechała ich regulowania od 7 sierpnia 2018 roku. Obecnie na pierwszej z zaciągniętych przez oskarżoną pożyczek widnieje zaległość w kwocie 4.508,45 zł, zaś na drugiej w kwocie 13.542,59 zł. W dniu 9 marca 2018 roku oskarżona zawarła kolejną ugodę z (...) w zakresie spłaty zaległości.

(dowód: pismo z (...) Bank S.A., k. 387, k. 414-416)

M. K. nie była karana sędownie.

(dowód: dane dot. karalności, k. 143)

M. K. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 26 kwietnia 2013 r. w T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) w siedzibę we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 15.000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika w/w Banku zawierającego umowę pożyczki nr (...) co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowej pożyczki dotyczących sytuacji materialnej oraz co do zamiaru wywiązania się z warunków w/w umowy, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. art. 11§ 2 kk;

II. w dniu 21 stycznia 2014 r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 50.000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika w/w Banku zawierającego umowę pożyczki nr (...) co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowej pożyczki poprzez wskazanie we wniosku o finansowanie danych niezgodnych z prawdą dotyczących zatrudnienia i wysokości dochodu oraz przedłożenie wraz z wnioskiem podrobionych i stwierdzających nieprawdę dokumentów

w postaci trzech potwierdzeń wykonania przelewu (...) wystawionych w dniu 15.01.2014 r. oraz co do zamiaru wywiązania się z warunków przedmiotowej umowy; tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Oskarżona konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. (k. 235v-236, k. 389-389v) M. K. przyznała, że w 2013 roku zdecydowała się zacząć prowadzić działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży ubrań sportowych przez internet. Oskarżona wyjaśniła, że była wówczas zatrudniona w (...) w charakterze dyrektora centrum finansowego i z tego tytułu osiągała miesięczny dochód w wysokości 8.000-9.000 zł łącznie z premiami. M. K. zaznaczyła, że w związku z rozpoczęciem prowadzenia powyższej działalności gospodarczej potrzebowała zewnętrznego dofinansowania i zainteresowała ją oferta (...) Oskarżona podała, że na spotkaniu z przedstawicielem banku przedstawiła swoją sytuację majątkową i po kilku dniach otrzymała informację, że możliwe jest udzielenie jej pożyczki w wysokości 15.000 zł, przy czym zaznaczyła, że nie pamięta, by żądała od banku konkretnej kwoty. M. K. wyjaśniła, że wówczas poprosiła bank o trochę czasu na zastanowienie, jednak ostatecznie zdecydowała się podpisać umowę na pożyczkę w powyższej kwocie i bank dokonał na jej rzecz przelewu tejże kwoty. Oskarżona zaznaczyła, że krótko po tym dowiedziała się, że jest w ciąży i działalnością gospodarczą w większości zajął się jej partner, przy czym okazało się, że nie przynosi ona zysku. M. K. dodała, że pobierała towar od dwóch zagranicznych dostawców, przy czym negocjacje z nimi były długotrwałe. Oskarżona zaznaczyła, że pieniądze uzyskane z pożyczki przeznaczyła na rozpoczęcie działalności, tj. zakup kasy fiskalnej oraz wynagrodzenie pracownika. Oskarżona przyznała, że w styczniu 2014 roku ponownie wystąpiła z wnioskiem o pożyczkę z której środki chciała przeznaczyć na zakup towaru, przy czym zaznaczyła, że wcześniej otrzymała z (...) ofertę dodatkowej pożyczki. M. K. podkreśliła, że poinformowała (...) o braku dochodów za 2013 rok oraz, że przedstawiła swoje zaświadczenie o zarobkach. Oskarżona potwierdziła, że faktem jest, iż do banku trafił duplikat przelewu składek do (...), choć faktycznie miała zaległości w tym zakresie, jednakże nie potrafiła wytłumaczyć jak to się stało. M. K. wyjaśniła, że 50.000 zł, które otrzymała w związku z zaciągnięciem drugiej pożyczki przeznaczyła na zakup towaru i akcesoriów do prowadzenia firmy. Zaznaczyła jednocześnie, że początkowo spłacała oba kredyty regularnie – pierwszy przez 1,5 roku zaś drugi przez 6-7 miesięcy i wówczas zaczęły się jej problemy finansowe, które, według oskarżonej, miały wynikać z błędnych decyzji jej partnera w zakresie rozwoju działalności. Nadto oskarżona podała, że przebywając na urlopie macierzyńskim otrzymała informację, iż po powrocie z niego otrzyma wypowiedzenie umowy o pracę w związku z czym przedłużyła korzystanie z niego o 6 miesięcy, jednakże wówczas pobierała 60 % dotychczasowego wynagrodzenia. M. K. wyjaśniła, że wystąpiła do firmy negocjacyjnej z wnioskiem o pomoc w rozwiązaniu problemów ze spłatą pożyczek, a także jednocześnie do Idea Banku z wnioskiem o restrukturyzację pożyczek, co powiodło się w grudniu 2015 roku. Oskarżona zaznaczyła, że od lutego 2016 roku spłacała miesięczne raty, których wysokość określił bank. Jednocześnie zaznaczyła, że nie miała zamiaru oszukania banku i chce spłacić dług w całości o czym świadczy fakt, iż zaraz po tym, gdy zaczęły się jej problemy finansowe przystąpiła do negocjacji z bankiem, niestety początkowo warunki banku były niemożliwe do zrealizowania. M. K. podtrzymała powyższe wyjaśnienia również podczas drugiego przesłuchania. Oskarżona przyznała, że w momencie złożenia wniosku o przyznanie pierwszej pożyczki posiadała dom obciążony hipoteką w związku z kredytem we frankach szwajcarskich. nadto podała, że posiadała mieszkanie, również zakupione na kredyt, a także własne auto. M. K. wyjaśniła, że nie potrafi sobie przypomnieć jak wyglądał wniosek o finansowanie. Dodała również, że e-mailem przesłała sobie potwierdzenie przelania składek do (...) i w momencie zawarcia pierwszej umowy nie miała zaległości w (...), zaś w momencie zawarcia drugiej umowy nie posiadała zaległości wobec (...) lecz nie miała opłaconej składki zdrowotnej. Oskarżona dodała również, że zaświadczenie o nie zaleganiu wobec (...) było dokumentem, który dostarczono po uzyskaniu decyzji o przyznaniu pożyczki i wystarczyło, że przesłała je e-mailem. Oskarżona dodała, że nie pamięta czy środki z przelewów, których potwierdzenie okazała zostały cofnięte oraz, że nie posiada już rachunku bankowego z którego wówczas przelano środki. Określiła także, iż w 2013 roku opłacała składki (...) oraz w 2014 roku raczej też, bowiem jej problemy finansowe rozpoczęły się dopiero w 2015 roku.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonej są wiarygodne jedynie częściowo – w zakresie, w którym dotyczą zamiaru spłaty zaciągniętych zobowiązań oraz jej sytuacji materialnej. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż rzeczywiście początkowo M. K. regulowała raty obu zaciągniętych pożyczek, natomiast później, z uwagi na kłopoty finansowe zaprzestała ich spłaty. Nie ulega również wątpliwości, że oskarżona nawiązała kontakt z (...) w kwestii spłaty tychże pożyczek i zawarła ugodę z której wywiązywała się do sierpnia 2017 roku. Zdaniem Sądu za prawdziwe należy

poczytywać również wyjaśnienia oskarżonej dotyczące jej zatrudnienia i wysokości wynagrodzenia, albowiem korelują one z informacjami uzyskanymi od pracodawcy. Zdaniem Sądu nie ma również podstaw, aby uznać za niezgodne z rzeczywistością wyjaśnienia M. K. w zakresie określenia przez nią rozmiaru pozostałych zobowiązań ciążących na niej w momencie złożenia obu wniosków o finansowanie. W interesie osoby ubiegającej się o pożyczkę leżałoby raczej przedstawienie lepszej sytuacji materialnej niż w rzeczywistości, tymczasem M. K. wyszczególniła ciążące na niej liczne kredyty oraz debety na dwóch kartach kredytowych. Nadto oskarżona, w ocenie Sądu, zgodnie z prawdą podała, że posiada dom i mieszkanie oraz samochód, przy czym nieruchomości są obciążone hipoteką. Wersja ta wydaje się logiczna i obiektywna i nie ma podstaw, aby ją podważyć. Z drugiej jednak strony wyjaśnienia oskarżonej dotyczące regulowania przez nią składek (...) nie zasługują na obdarzenie ich przymiotem prawdziwości, albowiem w tej kwestii pozyskano informację z (...), z której jasno wynika, iż co do podmiotu Przedsiębiorstwo (...) nie odnotowano takich składek, zaś co do podmiotu (...) Sklep (...) figuruje jedynie dokument potwierdzający datę rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej oraz wpłatę na (...) za miesiąc kwiecień 2013 roku w kwocie 261,73 zł z datą wpłaty 10 maja 2013 roku. Oskarżona nie potrafiła również w sposób logiczny wytłumaczyć dlaczego posłużyła się duplikatami potwierdzenia przelewu do (...), które nie odzwierciedlały realnej transakcji. W tym zakresie jej wyjaśnienia również nie polegają na prawdzie i stanowią jedynie nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

E. O. była pracownikiem (...) i jako osoba upoważniona przez tę placówkę podpisała z oskarżoną drugą z udzielonej jej pożyczek. W swoich zeznaniach (k.270-271, k. 272v-273, k. 379v-380) świadek przytoczyła szczegóły związane z udzieleniem tejże pożyczki. E. O. zaznaczyła, że potwierdzenia przelewów do(...) dołączone przez oskarżoną do wniosku o udzielenie drugiej pożyczki drukowała z e-maila oskarżonej, który znajduje się we wniosku. Świadek nie potrafiła określić czy wówczas była obecna oskarżona. E. O. dodała również, że wniosek wraz z załączoną dokumentacją został przesłany do analizy. Świadek zeznała, że (...) udzielał przedsiębiorcom pożyczek już od pierwszego dnia prowadzenia przez nich działalności oraz, że w sytuacji gdy klient miał dobrą historię rachunku mógł otrzymać zgodę na wypłatę pieniędzy bez przedłożenia zaświadczenia z (...) oraz, że było to określane w umowie. Po okazaniu świadkowi pierwszej umowy zawartej z oskarżoną na podstawie warunków jej zawarcia E. O. stwierdziła, że co tej umowy nie było konieczności przedkładania zaświadczeń z (...), zaś w przypadku drugiego wniosku taka konieczność istniała.

Sąd uznał, że zeznania powyższego świadka polegają na prawdzie i są obiektywne. Depozycje E. O. opierają się na informacjach związanych z wykonywaniem przez nią obowiązków zawodowych, a nadto jest ona osobą obcą dla oskarżonej, dlatego nie miała ona podstaw, aby przedstawić wersję niezgodną z prawdą. E. O. potrafiła również odnieść się do treści obu umów i wysnuła logiczny wniosek, że w zakresie pierwszej z nich nie było wymagane przedłożenie zaświadczenia o niezaleganiu w składkach do (...) i (...). Zeznania powyższego świadka przyczyniły się więc do dokonania ustaleń faktycznych na gruncie niniejszej sprawy i pozwoliły zweryfikować wersję zaprezentowaną przez oskarżoną.

B. M. jest byłym konkubentem oskarżonej i pracownikiem prowadzonego przez nią przedsiębiorstwa do kwietnia 2014 roku. W swoich zeznaniach (k. 192 zbiór C, k. 304v-305) potwierdził jaki charakter miała powyższa działalność. Podał także, iż środki finansowe pochodzące z zaciągniętych przez M. B. kredytów w (...) zostały przeznaczone na tworzenie i funkcjonowanie firmy. B. M. zeznał również, że powodem zaprzestania spłaty kredytów przez oskarżoną był fakt, iż działalność zaczęła przynosić straty.

Powyższe zeznania są w ocenie Sądu wiarygodne w zakresie którym pokrywają się z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w niniejszej sprawie. Bez wątpienia oskarżona po zaciągnięciu kredytów podjęła ich spłatę, natomiast później, jak sama przyznała popadła w kłopoty finansowe. Sąd uznał więc, że treść zeznań B. M., spójną w tym zakresie z wyjaśnieniami oskarżonej należy obdarzyć przymiotem wiarygodności.

P. G. (k. 266-266v, 267v) oraz **M. S.** (k. 292-295) są pracownikami Idea Banku. Pierwsza z nich odbierała od oskarżonej dokumenty i niezbędne oświadczenia w celu uzyskania pożyczek, natomiast M. S. jest w powyższej instytucji ekspertem i w swoich zeznaniach przytoczyła szczegóły umów zawartych z oskarżoną oraz kwoty poszczególnych spłat.

Sąd uznał zeznania powyższych świadków za wiarygodne nie tylko z racji tego, iż przytoczone przez nie twierdzenia korelują ze zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, ale również należało wziąć pod uwagę okoliczność, iż dotyczą one obowiązków służbowych tychże świadków. Należy więc stwierdzić, że zaprezentowana przez nich relacja jest logiczna i w pełni obiektywna.

Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności danych o karalności oraz dokumentacji przedłożonej przez (...) oraz oskarżoną, w tym umów kredytowych i przedłożonych przez M. K. dokumentów, a także pozostałym dowodom zawnioskowanym do ujawnienia w akcie oskarżenia. Wszelkie dokumenty zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie danej osoby w błąd. „Celem sprawcy jest skłonienie konkretnej osoby do rozporządzenia mieniem w oparciu o uświadomiony i zarazem nieprawdziwy obraz rzeczywistości. Dla uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd, wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (zob. SN z 10 marca 2004 roku, II KK 381/03, OSNwSK 2004/1/523). Przystępstwo oszustwa jest przestępstwem materialnym, zaś jego skutkiem – niekorzystne rozporządzenie mieniem w postaci zmniejszenia stanu majątkowego pokrzywdzonego (zob. post. SN z 2 lutego 2004 roku, IV KK 322/03, OSNwSK 2004/1/233). Od strony podmiotowej, przestępstwo to jest zaliczane do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych, a ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (zob. wyr. SN z 14 stycznia 2004 roku, IV KK 192/03, LEX nr 84458).

Z kolei czynność sprawcza przestępstwa spenalizowanego w art. 297 § 1 k.k. polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Uzyskanie określonego w art. 297 § 1 k.k. świadczenia nie należy do znamion tego przestępstwa. Ustawodawca przesunął więc karalność "na przedpole" czynu stanowiącego klasyczne oszustwo, które jest przestępstwem skutkowym. Zabieg taki znajduje uzasadnienie w charakterze dobra, jakie ustawodawca uczynił przedmiotem ochrony, a jest nim interes społeczny związany z prawidłowym funkcjonowaniem wymienionych instytucji finansowo-gospodarczych. Mamy więc w tym wypadku do czynienia z przestępstwem formalnym z narażenia, którego dokonanie następuje z chwilą przedłożenia fałszywych lub stwierdzających nieprawdę dokumentów albo nierzetelnych pisemnych oświadczeń, niezależnie od tego, czy sprawca uzyskał finansowe wsparcie, instrument płatniczy lub zamówienie, o które się ubiegał (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 26 lipca 2000 r., II AKA 93/00, Orz. Prok. i Pr. 2002, nr 1, poz. 24). W ujęciu art. 297 § 1 kk oszustwo jest przestępstwem umyślnym o charakterze kierunkowym (zob. wyrok SN z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000, nr 9–10, poz. 85). Sprawca bowiem musi wiedzieć, że przedkłada fałszywe lub poświadczające nieprawdę dokumenty, lub złożyć nierzetelne pisemne oświadczenie w celu uzyskania pożyczki bankowej, kredytu lub innego świadczenia, elektronicznego instrumentu płatniczego albo zamówienia publicznego, o których mowa w tym przepisie.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż M. K. swoim zachowaniem nie wypełniła znamion czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk. Zgromadzony materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że oskarżona uzyskała dwa przedmiotowe kredyty w (...) i zgodnie z umową podjęła ich spłatę. Dopiero kryzys finansowy spowodował, iż zaprzestała uiszczania rat. Nie można więc uznać, że oskarżona działała w celu „wyłudzenia” dwóch pożyczek w łącznej kwocie 60.000 zł. Jej celem było pozyskanie środków na rozwój własnego przedsiębiorstwa i miała zamiar uiszczać poszczególne raty.

Dlatego też Sąd uznał, iż należało rozważyć zakwalifikowanie obu czynów zarzucanych oskarżonej wyłącznie z art. 297 § 1 kk.

Zdaniem Sądu przy składaniu pierwszego wniosku, w dniu 26 kwietnia 2013 roku, M. K. podała prawdziwe informacje co do swojej sytuacji materialnej, tj. majątku, którym dysponowała oraz dotyczące innych okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowej pożyczki. Niewątpliwie wówczas zalegała ona ze składkami (...), odmiennie niż zadeklarowała to w oświadczeniach dołączonych do wniosku o finansowanie, lecz bank nie traktował okoliczności terminowego rozliczenia się z ww. składek jako warunku koniecznego do uruchomienia pożyczki (vide k. 19-20 akt – pkt. VI umowy „Warunki do uruchomienia pożyczki”). Zatem, zdaniem Sądu, złożenie nieprawdziwego oświadczenia o niezaleganiu ze składkami na rzecz (...) nie miało znaczenia dla uzyskania wskazanego wsparcia finansowego. Tym samym nie można uznać, iż oskarżona wypełniła wszystkie znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 kk. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało M. K. uniewinnić od zarzutu wskazanego w punkcie I aktu oskarżenia. W tym też zakresie kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Z gołą odmiennie należy ocenić zachowanie oskarżonej w zakresie drugiego z zarzucanych jej czynów. Sąd przyjął wprawdzie, że deklaracje oskarżonej dotyczące jej sytuacji materialnej również polegały na prawdzie. Nie ulega jednak wątpliwości, że wówczas w celu uzyskania dla siebie pożyczki pieniężnej w wysokości 50.000 zł od (...) z siedzibą we W. oskarżona przedłożyła podrobione i stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci trzech potwierdzeń wykonania przelewu (...) z dnia 8 listopada 2013 roku, 10 grudnia 2013 roku oraz 10 stycznia 2014 roku, które dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania ww. kredytu. Jako konieczny warunek do uruchomienia pożyczki bank wskazał bowiem „przedłożenie oryginału zaświadczenia z(...) o niezaleganiu ze składkami” (vide k. 64 akt – pkt VI umowy „warunki do uruchomienia pożyczki”). Jednocześnie ustalono, że powyższe przelewy nie odzwierciedlały rzeczywistych przelewów dotyczących tychże składek, bowiem oskarżona nie wywiązywała się z tych należności. Tym samym M. K. wypełniła swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 kk i dlatego też Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia tego czynu.

W każdym przypadku obowiązkiem sądu stojącego przed wyborem środka reakcji karnej na przestępstwo jest tu rozważenie, czy sięganie po karę jest konieczne, czy wystarczające będzie zastosowanie warunkowego umorzenia (art. 66 § 1 k.k.). Każdy taki przypadek należy oceniać in concreto. Warunkowe umorzenie postępowania jako środek reakcji karnej stosowane jest zawsze wobec określonego sprawcy. Aby jednak w danej sprawie dopuszczalne było zastosowanie warunkowego umorzenia, sprawca niekarany uprzednio za przestępstwo umyślne musi prezentować taką postawę, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, by uzasadniały one przekonanie, że mimo warunkowego umorzenia postępowania nie popełni ponownie przestępstwa. Art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, w realiach przedmiotowej sprawy zaistniały przesłanki materialne zastosowania wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Przede wszystkim jest on osobą niekaraną sądownie, dotychczas wiodła ustabilizowany tryb życia. W/w okoliczności pozwalają w ocenie sądu wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną wobec M. K.. Zdaniem Sądu niniejsze postępowanie karne będzie dla niej na tyle dotkliwym ostrzeżeniem na przyszłość, iż nie popełni ona żadnego nowego przestępstwa. Odnosząc się do realiów przedmiotowej sprawy uznać należy, iż pomimo tego, iż oskarżona dopuściła się czynu zabronionego, a dobrem, które naruszyła był obrót gospodarczy, to jednak sam charakter zdarzenia, jego przebieg i okoliczności pozwala na zastosowanie

omawianej instytucji. Przede wszystkim bowiem oskarżona podjęła spłatę kredytu do uzyskania którego posłużyła się podrobionymi i stwierdzającymi nieprawdę dokumentami.

Mając powyższe względy na uwadze sąd uznał, iż wystarczające będzie zastosowanie wobec oskarżonej warunkowego umorzenia na okres 1 roku tytułem próby. W ocenie Sądu okres ten spełni cel wychowawczego oddziaływania na sprawcę oraz pozwoli zweryfikować skonstruowaną wobec niej pozytywną prognozę kryminologiczną. Należy podkreślić, że jest to najniższy możliwy okres próby, zgodnie z treścią art. 67 § 3 kk.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek zapłaty kwoty 100 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu możliwości finansowe oskarżonej pozwalają na poniesienie tych kosztów bez nadmiernego uszczerbku dla jej utrzymania. Należy wskazać, iż uiszczenie wskazanej kwoty będzie stanowiło dla oskarżonej jedyną aczkolwiek realną dolegliwość.

Ze względu na fakt, iż oskarżona korzystała z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu zasądzono na jego rzecz koszty udzielonej oskarżonej pomocy prawnej w postępowaniu przed Sądem I i II instancji albowiem nie została ona opłacona w całości ani w żadnej części.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. "O opłatach w sprawach karnych" (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) biorąc pod uwagę sytuację materialną i finansową oskarżonej, która nie byłaby w stanie uiścić wskazanych kosztów bez uszczerbku dla utrzymania siebie i najbliższej rodziny.